

ODVJETNIČKI UREI

20 -01- 2009

PRIMLJEN

Posl. br.: XVI/I P – 762/2006 – 41

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Trgovački sud u Rijeci, po sucu pojedincu Veri Jelenović, a po prijedlogu sudskog savjetnika Tamare Jugo, u pravnoj stvari tužitelja – protutuženika KING – GRAD d.o.o. Senj, Petra Kružića 18, kojeg zastupa Nenad Nedeljković, odvjetnik u Rijeci, protiv tuženika – protutužitelja ORTIS COMMERCE d.o.o. Čavle, Kikovica b.b., kojeg zastupa Vojo Popović, odvjetnik u Rijeci, radi naknade štete u iznosu od 97.401,21 kn s kamatom i protutužbe u pravnoj stvari tuženika – protutužitelja ORTIS COMMERCE d.o.o. Čavle, Kikovica b.b., kojeg zastupa Vojo Popović, odvjetnik u Rijeci, protiv tužitelja – protutuženika KING – GRAD d.o.o. Senj, Petra Kružića 18, kojeg zastupa Nenad Nedeljković, odvjetnik u Rijeci, radi isplate iznosa od 59.349,34 kn s kamatom, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene 16. prosinca 2008. godine u prisutnosti zamjenika punomoćnika tužitelja – protutuženika i punomoćnika tuženika – protutužitelja, 29. prosinca 2008. godine

presudio je

I. Tuženik – protutužitelj ORTIS COMMERCE d.o.o. Čavle, Kikovica b.b. je dužan isplatiti tužitelju – protutuženiku KING – GRAD d.o.o. Senj, Petra Kružića 18 iznos od 97.401,21 kn sa zateznom kamatom koja na taj iznos teče od 1. siječnja 2006. godine do 31. prosinca 2007. godine po stopi od 15% godišnje, a od 1. siječnja 2008. godine pa do isplate po stopi od 17% godišnje, a u slučaju promjene stope zateznih kamata prema eskontnoj stopi Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu uvećanoj za osam postotnih poena, sve u roku od 8 (osam) dana pod prijetnjom ovrhe.

II. Odbija se protutužbeni zahtjev koji glasi:

„Nalaže se tužitelju – protutuženiku KING – GRAD d.o.o. Senj, Petra Kružića 18 isplatiti tuženiku – protutužitelju ORTIS COMMERCE d.o.o. Čavle, Kikovica b.b. iznos od 59.349,34 kn sa zateznom kamatom od 17% godišnje koja teče od 16. srpnja 2008. godine do isplate, kao i nadoknaditi mu troškove postupka, sve u roku od 8 (osam) dana pod prijetnjom ovrhe.“

III. Nalaže se tuženiku – protutužitelju ORTIS COMMERCE d.o.o. Čavle, Kikovica b.b. da plati tužitelju – protutuženiku KING – GRAD d.o.o. Senj, Petra Kružića 18 iznos od 21.160,00 kn na ime prouzročenog parničnog troška u

roku od 8 (osam) dana.

Obrazloženje

Tužitelj je 19. travnja 2006. godine pred ovim sudom utužio označenog tuženika radi naknade štete – isplate u iznosu od 63.070,34 kn. Obrazlaže da je tužitelj od tuženika kupio polovni radni stroj – bager za ukupnu cijenu od 126.108,96 kn, s time da je iznos PDV-a od 22.740,96 kn trebao platiti odmah, što je i učinio, a preostali iznos u dvanaest mjesečnih rata od po 8.614,00 kn počevši od 1. kolovoza 2005. godine do 1. srpnja 2006. godine. Tužitelj je izdao tuženiku zadužnicu kao sredstvo osiguranja plaćanja.

Tuženik je isporučio tužitelju predmetni radni stroj, ali s brojnim nedostacima, pa je tužitelj bio prisiljen usmeno i pisanim putem reklamirati nedostatke odmah po primitku stroja. Nakon toga, u pisanom obliku dostavio je popis nedostataka, pa je zbog potreba da obavi poslove zbog kojih je naručio stroj i sam dao izvršiti manje popravke, sve u namjeri da izvrši naručene poslove i smanji štetu.

Kako tuženik nije na vrijeme otklonio nedostatke to je tužitelj 7. listopada 2005. godine zatražio od tuženika da izvrši popravke i dovede stroj u ispravno stanje. Tuženik je preuzeo stroj na popravak, ali je popravak trajao dosta dugo, te je tuženik tek 3. siječnja 2006. godine izvijestio tužitelja da mu je stroj popravljen i da ga može preuzeti u sjedištu tuženika na Grobniku.

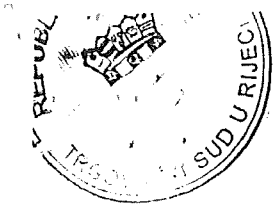
Istovremeno sa pozivom tužitelju da preuzme navodno popravljeni stroj, tuženik je naplatio zadužnicu na cijeli iznos cijene stroja, iako je među strankama bilo drukčije dogovoreno.

Zbog prodaje neispravnog stroja, koji je imao brojne nedostatke, te u takvom stanju i kao polovni nije smio biti stavljen na tržište, posebno iz razloga što je prodavatelj jamčio ispravnost stroja, tužitelj je pretrpio štetu.

Šteta se sastoji od vrijednosti isplate dijelova i radova za otklanjanje nekih nedostataka u iznosu od 6.735,00 kn; plaćanje radnika za obavljanje poslova tijekom mjeseca kolovoza 2005. godine koji bi inače tužitelj izvršio sa strojem da je bio ispravan u iznosu od 11.772,00 kn, te trošak transporta stroja na relaciji Senj – Čavle – Senj u iznosu od 1.647,00 kn uvećano za PDV, što sveukupno iznosi 20.154,00 kn.

Nadalje, ugovorena cijena od 126.108,96 kn je previsoka s obzirom na isporučeno stanje i ispravnost stroja barem za 15%, što iznosi 18.916,34 kn.

U razdoblju od listopada do prosinca 2005. godine, dok je stroj bio izvan funkcije i nalazio se kod tuženika na navodnom popravku, tužitelj nije mogao predmetni stroj koristiti, što mu je štetilo kod obavljanja redovite djelatnosti. U tom periodu tužitelj je imao ugovorene radove od najmanje trideset radnih dana, što znači da mu je predmetni stroj bio neophodan najmanje petnaest radnih dana. Ako se uzme u obzir činjenica da je tužitelj za tih petnaest dana morao podmiriti ili troškove radne snage ili troškove radnika koji su obavljali posao umjesto stroja (što iznosi cca 1.600,00 kn dnevno) ili troškove najma zamjenskog

stroja (što također iznosi cca 1.600,00 kn dnevno), to proizlazi da je tužitelj pretrpio daljnju štetu u iznosu od najmanje 24.000,00 kn.

Odgovornost tuženika tužitelj temelji na odredbama čl. 478. i 479. ZOO-a u svezi utvrđenja materijalnih nedostataka, te čl. 488. ZOO-a u svezi prava na potraživanje naknade štete i razmjernog sniženja cijene.

Pored toga tužitelj drži da postoji odgovornost tuženika iz osnove garancije za ispravno funkcioniranje prodane stvari na temelju čl. 501. i 502. ZOO-a. Stoga predlaže da sud prihvati tužbeni zahtjev u cijelosti.

Tuženik u odgovoru na tužbu osporava osnovanost i visinu tužbenog zahtjeva. Točno je da je tužitelj kupio od tuženika polovni radni stroj, ali stroj nije imao nedostatke, već su se uslijed izvođenja radova pojavili manji, a uobičajeni kvarovi, te je tuženik to otklonio i stroj popravio u najkraćem roku.

Tužitelj neosnovano zahtijeva sniženje cijene. U cijelosti osporava i visinu tužbenog zahtjeva budući da je tužitelj ničim ne dokazuje. Tužitelj u tom razdoblju od tuženika nije zahtijevao neki zamjenski stroj, niti je tuženiku poznato da postoje navodni radovi. Što se tiče popravka stroja, tuženik ga je popravio u najkraćem roku jer je potrebno računati i vrijeme potrebno za nabavku dijelova za takvu vrstu stroja. Stoga predlaže da sud odbije tužbeni zahtjev u cijelosti.

Tijekom postupka tužitelj je ustrajao kod tužbe i tužbenog zahtjeva preciziranog u podnesku zaprimljenom 10. lipnja 2008. godine (list 68 – 70 spisa), te je dostavio relevantnu dokumentaciju na kojoj se temelji tužbeni zahtjev.

Tužitelj u podnesku zaprimljenom 14. veljače 2007. godine, očitujući se na navode iz odgovora na tužbu, ističe da je stroj prodan s određenim nedostacima zbog kojih nije niti smio biti stavljen na tržište, a koje nedostatke je tužitelj mogao uočiti tek prilikom rada stroja, što se dogodilo već prvi radni dan sa strojem, o čemu je tužitelj odmah obavijestio tuženika. Kako se tuženik ogлуšio na sve pozive, to je tužitelj bio prisiljen o svom trošku izvršiti neke popravke a pretrpio je i štetu koja se sastoji u tome što je morao dodatno angažirati i platiti radnike da obave poslove umjesto stroja.

Osporava se navod da je tuženik najhitnije izvršio popravak stroja jer ga je izvršio po proteku svih razumnih i primjerenih rokova, odnosno protekom roka od tri mjeseca.

Tuženik je tužitelju dao garanciju za predmetni stroj u trajanju od tri mjeseca od dana sklapanja ugovora. Tuženik nije izvršio svoje obveze, čime je povrijedio i uvjete garancije. Stoga se tuženik ne može pozivati na eventualna ograničenja garancije, već mora odgovarati za cjelokupnu štetu koju je pretrpio tužitelj.

Tuženik je ustrajao kod navoda iz odgovora na tužbu, te u podnesku

predanom na ročištu 19. prosinca 2007. godine navodi da je tužitelj preuzeo stroj 21. srpnja 2005. godine, a tek je 29. kolovoza 2005. godine uputio dopis tuženiku u kojem reklamira kvar na stroju. Dopisom od 7. listopada 2005. godine tužitelj je prvi puta pozvao tuženika na popravak stroja, što je tuženik i učinio. S obzirom na to da je tužitelj obavijestio prodavatelja o navodnim nedostacima nakon više od mjesec dana nakon preuzimanja stroja vidljivo je da je propustio rok propisan odredbom čl. 488. st. 1. ZOO-a.

Što se tiče garancije, ona se odnosi na motor stroja, a ne na cijeli stroj jer tuženik ne može odgovarati za posljedice nestručnog rukovanja strojem. Ni u reklamaciji od 29. kolovoza 2005. godine tužitelj ne navodi da je imao problema s motorom stroja, već sa nekim drugim dijelovima koji se ne odnose na motor stroja. U garanciji se također izričito spominje da se garancija ne odnosi na troškove prijevoza stroja.

Tuženik se u podnesku zaprimljenom 19. lipnja 2008. godine očitovao na Nalaz i mišljenje vještaka te je naveo da garancija od 21. srpnja 2005. godine predviđa isključivo zamjenu dijelova motora i isključuje zamjenu potrošenih dijelova. Tužitelj je 1. rujna 2005. godine dovezao stroj u radionicu tuženika gdje je tuženik utvrdio da nema greške na motoru, te da je isti operativan i u odličnom stanju. Tom su prilikom utvrđeni problemi u hidrauličnom sistemu i podvozju, a dokaz tome je proforma faktura tuženika za koju tuženik traži podmirenje jer taj popravak nije predviđen uvjetima garancije.

Sud je rješenjem posl. br. P – 672/2006 – 30 od 16. srpnja 2008. godine dopustio preinaku tužbenog zahtjeva na način da tužbeni zahtjev glasi kao u tužiteljevom podnesku zaprimljenom 10. lipnja 2008. godine budući da je to smatrao svrsishodnim za konačno rješenje odnosa među strankama (čl. 190. st. 2. ZPP-a).

Tuženik je na ročištu održanom 16. srpnja 2008. godine u spis priložio podnesak koji ujedno predstavlja **protutužbu**.

Rješenjem ovoga suda posl. br. P – 762/2006 – 30 od 16. srpnja 2008. godine određeno je da će se protutužba tuženika – protutužitelja zaprimiti pod novim poslovnim brojem P – 1018/2008 te da će se predmeti spojiti radi zajedničkog raspravljanja i donošenja zajedničke presude pod posl. br. P – 762/2006 (čl. 313. st. 1. ZPP-a).

Tužitelj je u podnesku zaprimljenom 30. srpnja 2008. godine, očitujući se na navode iz protutužbe, naveo da je protutužbeni zahtjev neosnovan po osnovi i po visini.

Tuženik u podnesku zaprimljenom na ročištu 16. listopada 2008. godine, a budući da tužitelj osporava visinu protutužbenog zahtjeva, dostavlja u spis ponudu svojeg dobavljača Centro generale macchine s.r.l. Udine (list 92 – 93 spisa) iz kojeg je vidljiva visina cijene svake stavke predračuna PR00043, dok je iz radnog naloga VR296 (list 94 spisa) također vidljiv broj sati tehničke intervencije te šifre i opis dijelova koji su zamijenjeni na stroju.

Također ističe da je prilikom kupnje predmetnog stroja tužiteljev zastupnik po zakonu htio da mu se garancija izda samo na pogonski diesel motor stroja i to iz razloga što je riječ o rabljenom, a ne o novom stroju. Funkcioniranje ostalih dijelova provjerio je prije kupnje stroja i odlučio da za iste neće tražiti garanciju.

Tužitelj u podnesku zaprimljenom 25. studenog 2008. godine ističe da između stranka nije sklopljen pisani ugovor, već je kupoprodaja dogovorena usmenim putem s time da je 20. srpnja 2005. godine tuženik tužitelju izdao fakturu broj 34 na iznos od 126.108,96 kn, na temelju koje je plaćanje izvršeno.

Sud je izveo dokazni postupak uvidom u dokumentaciju koja je priložena spisu, te saslušanjem tužiteljevog zastupnika po zakonu Krunoslava Tomljanovića (iskaz na listu 32 – 34 spisa) i svjedoka Nenada Nedeljkovića (iskaz na listu 39 spisa), te vještačenjem po vještaku financijske struke Zlatku Radovčiću dipl. oec. iz Rijeke.

Tužbeni zahtjev je u cijelosti osnovan, dok je protutužbeni zahtjev tuženika – protutužitelja odbijen kao neosnovan.

Tužbenim zahtjevom tužitelj traži naknadu štete u iznosu od ukupno 97.401,21 kn (list 70 spisa).

Protutužbeni zahtjev tuženika – protutužitelja odnosi se na isplatu tražbine u iznosu od 59.349,34 kn prema predračunu PR 00043 od 16. studenog 2005. godine (list 79 spisa).

Sud je izvršio uvid u tuženikov račun broj VL000034 za predmetni stroj u iznosu od ukupno 126.108,96 kn (list 5 spisa), tužiteljevu zadužnicu izdanu tuženiku 21. srpnja 2005. godine (list 6 spisa), tužiteljeve reklamacije upućene tuženiku 8. kolovoza 2005. godine i 24. kolovoza 2005. godine, te opomenu pred tužbu (list 7 – 13 spisa), tuženikov dopis tužitelju od 21. prosinca 2005. godine (list 14 spisa), dopis Erste bank d.d. o naplati predmetne zadužnice (list 15 – 16 spisa), tuženikovu garanciju izdanu tužitelju za predmetni stroj od 21. srpnja 2005. godine (list 30A i 43 spisa), tuženikov predračun PR 00043 od 16. studenog 2005. godine (list 54 spisa), račun broj 5/2005 trgovačkog društva HYDRAULIKOP d.o.o. Senj od 12. rujna 2005. godine (list 71 – 72 spisa), ponudu Centro generale macchine s.r.l. Udine od 8. listopada 2008. godine i

radni nalog broj 296 od 1. rujna 2005. godine (list 92 – 94 spisa), Ugovor za izvođenje građevinskih radova koji je sklopljen između HEP proizvodnja d.o.o. Zagreb kao naručitelja i ovdje tuženika kao izvođača (list 104 – 108 spisa), platne liste tužitelja za mjesec kolovoz za pet radnika te obračun terenskog dodatka (list 109 – 115 spisa), gotovinske račune INA d.d., auto dijelova Velebit, trgovine auto dijelova (list 116 – 119 spisa), tuženikov dopis tužitelju od 9. siječnja 2006. godine (list 120 spisa), te u presliku ponude Centro generale macchine s.r.l. Udine od 10. listopada 2005. godine (list 128 – 129 spisa).

Na temelju izvedenog dokaznog postupka sud utvrđuje slijedeće:

U odnosu na tužbeni zahtjev

Među strankama nije sporno da su bile u poslovnom odnosu kupoprodaje, koja je ugovorena usmeno, a na temelju kojeg usmenog ugovora od 20. srpnja 2005. godine je tužitelj kupio od tuženika predmetni stroj, kojeg je preuzeo 21. srpnja 2005. godine. Tuženik je tužitelju 20. srpnja 2005. godine izdao račun broj VLO00034 na iznos od ukupno 126.108,96 kn (list 5 spisa). Nije sporno da su stranke ugovorile da će tužitelj iznos PDV-a od 22.740,96 kn platiti odmah, što je i učinio, dok će preostali iznos platiti u dvanaest mjesečnih rata od po 8.614,00 kn počevši od 1. kolovoza 2005. godine do 1. srpnja 2006. godine, što je sud utvrdio uvidom u račun (list 5 spisa).

Nije sporno da je prilikom sklapanja ugovora o kupoprodaji tužitelj izdao tuženiku zadužnicu (list 6 spisa) kao sredstvo osiguranja, kao i da ju je tuženik aktivirao i naplatio preostali iznos cijene stroja, što je sud utvrdio uvidom u dopis Erste bank d.d. (list 15 – 16 spisa).

Budući da navedene činjenice među strankama nisu sporne, ne treba ih dokazivati sukladno odredbi čl. 221. st. 1. Zakona o parničnom postupku (dalje: ZPP-a, Narodne novine broj 53/91, 91/92, 111/99, 88/01, 117/03 i 84/08).

Sporno jest, je li predmetni stroj imao materijalnih nedostataka za koje odgovara tuženik kao prodavatelj, kao što to tvrdi tužitelj, te je li tuženik dužan tužitelju nadoknaditi štetu.

Tužitelj je tijekom postupka naveo da je kupljeni stroj imao brojne nedostatke, koje je tužitelj usmeno i pisanim putem odmah reklamirao tuženiku.

Odredbom čl. 401. Zakona o obveznim odnosima (dalje: ZOO-a, Narodne novine broj 35/05 i 41/08) propisano je kada postoje materijalni nedostaci, s time da nedostatak postoji, između ostalog, i ako stvar nema potrebna svojstva za svoju redovitu uporabu ili za promet.

Da bi se tužitelj kao kupac mogao koristiti pravima koja mu pripadaju s naslova odgovornosti za materijalne nedostatke propisanim odredbom čl. 410.

ZOO-a, bio je dužan pod prijetnjom gubitka tih prava, o tim nedostacima obavijestiti prodavatelja bez odgađanja budući da je riječ o trgovačkom ugovoru (čl. 404. st. 1. ZOO-a), dok u protivnom kupac ta prava gubi.

U obavijesti o nedostatku stvari kupac je dužan detaljno opisati nedostatak i pozvati prodavatelja da pregleda stvar (čl. 406. st. 1. ZOO-a).

U konkretnom slučaju sud je utvrdio da je tužitelj bez odgađanja pravodobno i uredno obavijestio tuženika o materijalnim nedostacima predmetnog stroja.

Među strankama nije sporno da je tužitelj od tuženika predmetni stroj preuzeo 21. srpnja 2008. godine.

Tužiteljev zastupnik po zakonu Krunoslav Tomljanović iskazao je da je u srpnju 2005. godine potpisao ugovor sa HEP-om za čišćenje kanala Marasi, te da je riječ o kanalu u Gusić polju iznad Senja, kojim dolazi voda za hidrocentralu za cijelu regiju Senj-Pag-Rab. Predmetni stroj kupio je od tuženika upravo za taj posao jer je takav stroj specifičan, okretan i pogodan za rad u kanalu.

Uvidom u Ugovor br. 72/2005 (dalje: Ugovor, list 105 – 108 spisa) sud je utvrdio da je sklopljen između HEP PROIZVODNJA d.o.o. Zagreb, kao naručitelja i ovdje tužitelja kao izvođača radova. Predmet Ugovora je sanacija ponora i čišćenje mulja i trave u bazenu G. polje i na kanalu Marasi (čl. 1.) s time da se tužitelj Ugovorom obvezao radove izvršiti u roku od 20 dana po pozivu naručitelja u mjesecu kolovozu 2005. godine (čl.3.).

Prema tome, iz Ugovora i iskaza tužiteljevog zastupnika po zakonu sud utvrđuje da se tužitelj počeo koristiti strojem za izvođenje radova iz Ugovora u kolovozu 2005. godine.

Uvidom u reklamacije upućene tuženiku 8. kolovoza 2005. godine i od 29. kolovoza 2005. godine (list 7 – 10 spisa) sud je utvrdio da je tužitelj odmah nakon što je počeo koristiti predmetni stroj o nedostacima stroja obavijestio tuženika pisanim putem. Iz citiranih reklamacija proizlazi da je tužitelj sa radovima počeo 4. kolovoza 2005. godine te da je odmah uočio nedostatke u radu stroja (alternator ne radi i ne dopunjuje bateriju; na točkovima stroja nedostaje 6 vijaka; automat alnase ne radi; ne radi pokazivač količine goriva; hidraulika grane nepravilno radi; kabina stroja nije učvršćena; zatvarač vrata motora ne radi pa se stalno otvaraju; stroj troši veliku količinu motornog ulja jer ulje ide direktno u transmisiju; getriba nije pričvršćena za šasiju pa stroj vuče naprijed), kao i da je o nedostacima obavijestio tuženika i usmenim putem te ga upozoravao da trpi veliku štetu zbog nepravilnog rada stroja. Iz reklamacija također proizlazi je tuženik poslao mehaničara na teren gdje se stroj nalazio te je otklonio neke od kvarova).

U citiranim obavijestima tužitelj je dakle odmah, odnosno nakon što su u početku rada primijećeni nedostaci u radu stroja, o tome obavijestio tuženika kao prodavatelja, te je u svojim dopisima detaljno opisao uočene nedostatke.

Neosnovani su tuženikovi navodi da je tužitelj isprobao stroj prilikom kupnje, te da je stroj bio ispravan. Riječ je o radnom stroju – bageru, koji se može ispitati samo pod opterećenjem. Čim je započeo sa radom, tužitelj je utvrdio obavijestio tuženika da stroj ne radi onako kako bi trebao raditi, odnosno da se stalno kvari.

Činjenica da je tuženik pravovremeno obaviješten o nedostacima proizlazi iz toga što je tuženikov mehaničar na traženje tužitelja došao na teren gdje se stroj nalazio i otklonio neke od kvarova, kao i iz činjenice da je nakon većeg broja traženja tužitelja, tuženik preuzeo stroj na popravak te da je izvršio montažu novih dijelova i to u vrijednosti od ukupno 59.349,34 kn sve sukladno računu koji je predmet protutužbenog zahtjeva (list 54 spisa). Račun koji se odnosi na popravak stroja iznosi gotovo polovicu kupoprodajne cijene koju je tužitelj platio za stroj samo dva mjeseca ranije. Iz navedenog proizlazi da su tužiteljevi navodi osnovani, kao i da predmetni stroj nije imao potrebna svojstva za njegovu redovitu uporabu, a radi kojih ga je tužitelj kupio.

Tuženikovi navodi da stroj nije imao nedostatke već da su se uslijed izvođenja radova pojavili manji, a uobičajeni nedostaci, koje je tuženik odmah otklonio sud utvrđuje neosnovanim. To iz razloga što su se nedostaci u radu stroja pojavili odmah prvog dana kada je tužitelj počeo izvoditi radove sa strojem. Nije riječ o manjim, uobičajenim nedostacima, već o nedostacima uslijed kojih tužitelj nije mogao koristiti stroj već je radove morao obavljati ručno sa pet radnika. Nadalje, iz tužiteljevih reklamacija jasno proizlazi da je tužitelj stalno imao problema sa strojem, kao i da je tuženikov mehaničar na terenu otklonio neke od kvarova na stroju, nakon čega se stroj i dalje kvario, pa ga je tužitelj u listopadu 2005. godine, opet zbog kvarova, dovezao u sjedište tuženika, koji je tada obavio popravak stroja.

Nadalje, neosnovano tuženik tvrdi da je stroj popravio u najhitnijem stroju budući da mu je tužitelj stroj predao na popravak, po tužiteljevim navodima u listopadu 2005. godine, a po navodima tuženika 1. rujna 2005. godine, što proizlazi iz radnog naloga br. 296 (list 94 spisa), a tuženik je tužitelja tek dopisom od 21. prosinca 2005. godine, dakle više od dva mjeseca kasnije, obavijestio da može preuzeti stroj (list 14 spisa).

Slijedom navedenog, sud je utvrdio da je tužitelj pravodobno i uredno obavijestio prodavatelja o nedostacima na kupljenom stroju uslijed kojih nedostataka ga tužitelj nije mogao koristiti za redovitu uporabu.

U slučaju kada je kupac pravodobno i uredno obavijestio prodavatelja o nedostatku može zahtijevati od prodavatelja da nedostatak ukloni; da mu preda

što je, kako je naprijed utvrđeno, tuženik tužitelju prodao stroj koji je imao brojne materijalne nedostatke uslijed kojih ga tužitelj nije mogao koristiti. Kako je utvrđeno iz Ugovora sa HEP-om i iskaza tužiteljevog zastupnika po zakonu, tužitelj je predmetni stroj kupio upravo radi izvođenja radova u kanalu, za koje mu je bio potreban takav stroj koji je pogodan upravo za te radove. Kako tužitelj zbog materijalnih nedostataka stroj nije mogao koristiti za izvođenje predmetnih radova, tužitelj je bio primoran angažirati pet radnika, kao i kooperanta Hidraulikop d.o.o. Senj, koji mu je iznajmio sličan stroj. Dakle, da je tuženik prodao tužitelju stroj bez nedostataka, tužitelj ne bi morao zaposliti pet radnika na predmetnom poslu i iznajmiti stroj od drugog društva, već bi radove, koje je bio dužan ispuniti sukladno Ugovoru sa HEP-om, obavio sa predmetnim strojem kojeg je od tuženika kupio upravo za izvođenje tih radova.

Slijedom navedenog, tužitelj je pretrpio štetu koja se odnosi na troškove plaće i terenskog dodatka za pet radnika koje je zaposlio jer mu stroj nije radio, ~~te koja se odnosi na troškove stroja društva Hidraulikop d.o.o., koje bi tužitelj sam obavio sa kupljenim strojem da je bio ispravan, te dijelove za stroj koje je kupio za osposobljavanje stroja, a koju mu je štetu, sukladno citiranim zakonskim odredbama, dužan nadoknaditi tuženik budući da mu je prodao stroj sa nedostacima.~~

Na okolnost u kojoj je visini tužitelj pretrpio štetu, sud je izveo dokaz vještačenjem po stalnom sudskom vještaku financijske struke Zlatku Radovčiću dipl. oec. iz Rijeke (FACTUM RI d.o.o. Rijeka, 60 – 62 spisa).

Vještak u svom Nalazu i mišljenju od 12. svibnja 2008. godine navodi da je svoje mišljenje izradio na temelju dokumentacije u spisu te uvidom u poslovne dokumente zatražene od tužitelja (obračuni plaće za radnike koji su izvodili radove i njihova evidencija o radu, ugovori i računi za izvođenje građevinskih radova, te ulazni računi i njihova knjigovodstvena evidencija koja se odnosi na predmetni građevinski stroj).

U Nalazu navodi da bruto plaće za pet angažiranih radnika u 23 radna dana na poslovima sanacije i čišćenja ukupno iznose 23.784,65 kn (4.756,93 kn x 5 = 23.784,65 kn).

Tužitelj u tužbi navodi da se šteta koju je pretrpio odnosi na plaćanje pet radnika koje je morao platiti za obavljanje poslova tijekom kolovoza 2005. godine, a koje bi radove tužitelj izvršio sa predmetnim strojem da je stroj bio ispravan. Sud je utvrdio da stroj nije bio ispravan i da je imao nedostataka zbog kojih ga tužitelj nije mogao koristiti za redovitu uporabu.

Nadalje, sud je također utvrdio na temelju Nalaza i mišljenja vještaka, te na temelju dostavljenih platnih lista za pet radnika (list 109 – 114 spisa) da je tužitelj na ime plaće pet radnika koji su radili poslove umjesto stroja platio ukupan iznos od **23.784,65 kn**. Stoga tužitelj osnovano od tuženika traži naknadu tog iznosa.

Nadalje, tužitelj je za tih pet radnika obračunao i isplatio terenski dodatak, što je sud utvrdio uvidom u tužiteljev obračun (list 115 spisa). Vještak je u svom Nalazu i mišljenju također utvrdio da je tužitelj obračunao i isplatio terenski dodatak. Obračunat je i isplaćen terenski dodatak za pet radnika u ukupnom iznosu od **13.600,00 kn** (2.720,00 kn x 5). Stoga je osnovan tužiteljev zahtjev i u tom dijelu.

Nadalje, tužitelj također traži naknadu štete koja se odnosi na troškove rada stroja društva HYDRAULIKOP d.o.o. Senj. Tužitelj je morao te radove platiti svom kooperantu za obavljanje radova koje bi inače tužitelj sam obavio sa kupljenim strojem da je bio ispravan, a sve kako bi u ugovorenom roku ispunio svoju ugovornu obvezu prema Ugovoru sa HEP-om, a kako ne bi tom društvu zbog eventualnog prekoračenja roka platiti ugovornu kaznu ili bio u obvezi naknaditi štetu sukladno čl. 10. Ugovora. Društvo HYDRAULIKOP d.o.o. Senj je tužitelju izdalo račun broj 5/2005 od 12. rujna 2005. godine za izvršene strojne radove u ukupnom iznosu od 88.845,22 kn bez PDV-a. Po istom računu za radove sanacije i čišćenja fakturirano je ukupno **39.994,06 kn** sukladno Nalazu i mišljenju vještaka, koji iznos po toj osnovi traži i tužitelj. Stoga je u tom dijelu tužiteljev zahtjev osnovan.

Tužitelj traži naknadu štete koja se odnosi i na materijal koji je utrošen za osposobljavanje stroja, a koji sukladno Nalazu vještaka iznosi ukupno **1.106,16 kn**, što je sud utvrdio i uvidom u račune koji prileže spisu (list 116 – 119 spisa), a koji iznos po toj osnovi traži tužitelj. Tužiteljev zastupnik po zakonu je iskazao da je kupio nove baterije za stroj, novi punjač alternatora, te da je angažirao autoelektričara za popravak stroja. Iz računa, koje je podmirio tužitelj vidljivo je da se odnose na INA hidraol ulje, te na dijelove stroja koje je zamijenio sam tužitelj, iz iskaza tužiteljevog zastupnika po zakonu proizlazi da je stroj dnevno trošio i po dvije ili tri kante hidraol ulja, koje je potrebno za kretanje stroja, s time da jedna kanta košta 130,00 kn – 140,00 kn, što je predstavljalo velike dnevne troškove.

Vještak u mišljenju navodi da pretpostavljena pretrpljena šteta ukupno iznosi 78.484,87 kn (list 60 – 62 spisa).

Tužitelj je u cijelosti prihvatio Nalaz i mišljenje vještaka, dok ga je tuženik u cijelosti osporio navodeći da se niti jedan dio Nalaza ne odnosi na štetu koju bi navodno uzrokovao tuženik, niti je visina navodne štete razvidna.

Tuženik u podnesku zaprimljenom 19. lipnja 2008. godine osporava Nalaz vještaka. Ističe kako garancija od 21. srpnja 2005. godine predviđa isključivo zamjenu dijelova motora i isključuje zamjenu potrošenih dijelova. Tužitelj je 1. rujna 2005. godine dovezao stroj u radionicu tuženika.

U slučaju kada postoji odgovornost iz kupcu predanog jamstva za ispravnost stvari, ta će odgovornost postojati uz odgovornost prodavatelja za

materijalne nedostatke, a ne umjesto nje i to izrijekom određuje st. 2. čl. 423. ZOO-a, koji naglašava da pravila o odgovornosti iz jamstva ne isključuju primjenu pravila o odgovornosti prodavatelja za nedostatke stvari. Stoga, kada je kupcu predano jamstvo za ispravnost stvari, kao što je to ovdje slučaj, tužitelj kao kupac ima dva kumulativno postojeća pravna temelja eventualnih zahtjeva prema prodavatelju.

Stoga, neovisno o tome što je navedeno u jamstvenom listu, tužitelj ima pravo na naknadu štete na temelju odgovornosti tuženika kao prodavatelja za materijalne nedostatke stvari.

Sud je prihvatio Nalaz i mišljenje vještaka budući da je stručan, objektivan, obrazložen i u skladu sa pravilima struke i dokumentacijom u spisu.

Tužitelj se u podnesku zaprimljenom 10. lipnja 2008. godine očitovao na Nalaz i mišljenje vještaka, te je konačno precizirao tužbeni zahtjev na način da od tuženika potražuje iznos od 97.401,21 kn s kamatom (list 69 – 70 spisa).

Dakle, sud je utvrdio da je tužiteljev zahtjev koji se odnosi na naknadu štete u iznosu od ukupno 78.484,87 kn osnovan, kao i da je osnovan tužiteljev zahtjev za sniženje cijene u iznosu od ukupno 18.916,34 kn.

Slijedom navedenog, sud je u cijelosti prihvatio tužbeni zahtjev u iznosu od ukupno 97.401,21 kn i donio odluku kao u t.l.izreke presude.

U odnosu na protutužbeni zahtjev

Protutužbenim zahtjevom tuženik – protutužitelj traži isplatu tražbine u iznosu od 59.349,34 kn prema predračunu PR 00043 od 16. studenog 2005. godine. Obrazlaže da je 16. studenog 2005. godine izvršio popravak stroja u vlasništvu tužitelja. Budući da se predmetni popravak nije odnosio na radove koji su obuhvaćeni garancijom koju je tuženik kao prodavatelj izdao tužitelju kao kupcu, tužitelj ga je dužan platiti. Za navedeni popravak tuženik je 16. studenog 2005. godine izdao predračun PR 0043 na iznos od 59.349,34 kn, koji predračun tužitelj nije platio (list 79 spisa).

Tužitelj – protutuženik je predložio da sud odbije protutužbeni zahtjev navodeći da je u cijelosti neosnovan po osnovi i po visini. Tužitelj osporava valjanost izdane garancije budući da je sastavljena protivno odredbama ZOO-a i dobrim poslovnim običajima. Tuženik se nema pravo pozivati na ograničenja iz predmetne garancije upravo iz razloga što je tužitelju prodao neispravan stroj, čime je prekršio svoje ugovorne i zakonske obveze. Predmetna garancija kojom tuženik garantira ispravnost motora ugrađenog u predmetni stroj ne isključuje njegovu odgovornost za materijalne nedostatke stroja. Navedena garancija je sastavljena tako da tužitelj ne garantira nikakvu zaštitu nego jednostrano

ograničava i isključuje odgovornost tuženika za ispravno funkcioniranje stroja. No, u svakom slučaju pravila o jamstvu ne isključuju primjenu odredaba ZOO-a odgovornosti prodavatelja za materijalne nedostatke stvari.

Osim toga, tužitelj osporava visinu protutužbenog zahtjeva. Da je tuženik doista vjerovao u utemeljenost svog zahtjeva u razumnom roku bi i izdao račun.

Nadalje, tuženik ničim nije dokazao vrstu i količinu navodno izvršenih radova i njihovu vrijednost.

Među strankama nije sporno da je tuženik 21. srpnja 2005. godine tužitelju izdao jamstveni list (garanciju) na rok od tri mjeseca od dana sklapanja ugovora, odnosno do 21. listopada 2005. godine.

Nije sporno da je tužitelj unutar jamstvenog roka dovezao stroj tuženiku na popravak, kao i da je tuženik popravio stroj te izdao utuženi predračun. Po navodima tužitelja, tužitelj je stroj predao na popravak u listopadu 2005. godine, a po navodima tuženika 1. rujna 2005. godine, što proizlazi i iz radnog naloga broj 269 (list 94 spisa). No, neovisno o tome kada je stroj točno predan tuženiku, nije sporno da je predan unutar jamstvenog roka.

Budući da navedene činjenice među strankama nisu sporne, ne treba ih dokazivati sukladno odredbi čl. 221. st. 1. ZPP-a.

Tijekom postupka tuženik je naveo da se jamstveni list od 21. srpnja 2005. godine odnosi isključivo na zamjenu dijelova motora, odnosno da isključuje zamjenu potrošenih dijelova. Nadalje navodi da je tužitelj 1. rujna 2005. godine dovezao stroj u tuženičkovu radionicu gdje je tuženik utvrdio da nema greške na motoru stroja, već da su utvrđeni problemi u hidrauličnom sistemu i uglavnom u podvozu te da iz tog razloga predmetni popravak nije predviđen uvjetima jamstvenog lista.

Sporno jest je li tužitelj dužan platiti utuženi iznos s obzirom na to da tužitelj osporava valjanost predmetnog jamstvenog lista navodeći da je sastavljen protivno odredbama ZOO-a.

Iz sadržaja predmetnog jamstvenog lista proizlazi da je tuženik dao tužitelju garanciju za motor predmetnog stroja, te da je garancija ograničena na zamjenu dijelova, s time da isključuje troškove prijevoza, carine, radne snage i podvoza. U garanciji je nadalje navedeno da tuženik ne priznaje odgovornost za štetu nastalu mirovanjem stroja ili druge posljedice eventualno lošeg rada stroja ili njegovog dijela (list 30A spisa).

Sukladno odredbi čl. 423. st. 1. ZOO-a jamstvom za ispravnost prodane stvari (garancijom) prodavatelj koji je kupcu predao jamstveni (garancijski) list jamči ispravnost stvari u tijeku određenog vremena, računajući od njezine predaje kupcu. Kupac može, ako stvar nije ispravna, zahtijevati kako od

prodavatelja tako i od proizvođača da stvar popravi u razumnom roku ili ako to ne učini da mu umjesto nje preda stvar koja je ispravna.

U konkretnom slučaju tuženik je izdajući garanciju citiranog sadržaja jednostrano ograničio i isključio svoju odgovornost za ispravnost stroja. Takvim ograničenjem svoje odgovornosti za ispravnost stroja izdani jamstveni list izgubio je svoju svrhu.

Međutim, odredbama čl. 424., 426. i 427. ZOO-a uređen je minimalni sadržaj prava koja pripadaju kupcu ako mu je prodavatelj predao jamstveni list, a odredbama st. 3. do 5. čl. 423. ZOO-a propisani su obvezatni elementi sadržaja jamstva odnosno jamstvenog lista.

Predmetni jamstveni list ne sadrži kupčeva prava propisana citiranim zakonskim odredbama, već upravo suprotno, u predmetnom jamstvenom listu tuženik je ograničio svoju odgovornost protivno zakonskim odredbama.

~~No, neovisno o tome, navod o sadržaju kupčevih prava u jamstvenom listu zahtijeva se samo da bi kupac bio upućen u svoja prava, a ne kako bi mu ona pripadala jer mu ona pripadaju na temelju citiranih zakonskih odredbi čim mu je jamstveni list predan.~~

Stoga, izostankom nekog elementa obvezatnog sadržaja isprave o jamstvu, jamstvo i dalje ostaje valjano jer je postojanje odgovornosti iz jamstva svrha jamstvenog lista, koja bi bila uništena kad bi sadržajna neadekvatnost jamstvenog lista dovodila do nevaljanosti jamstva (čl. 423. st. 5. ZOO-a).

Za postojanje odgovornosti iz jamstva dostatno je postojanje isprave koja u bitnom odgovara pojmu jamstvenog lista kojeg je izdao prodavatelj. U konkretnom slučaju tuženik je kao prodavatelj nesporno tužitelju kao kupcu predao jamstveni list.

Dakle, svrha izdavanja jamstvenog lista jest postojanje odgovornosti prodavatelja za ispravnost prodane stvari, što obuhvaća postojanje funkcionalnih svojstava prodane stvari, te ugovorenu ili uobičajenu kvalitetu stvari.

Stoga je odredba predmetne garancije u dijelu u kojem je tuženik ograničio svoju odgovornost tj. u dijelu u kojem je odredio da daje garanciju samo na motor predmetnog stroja, te da je garancija ograničena na zamjenu dijelova protivna odredbama čl. 423. i 424. ZOO-a.

Nadalje, odredba jamstvenog lista kojom je određeno da garancija isključuje troškove prijevoza protivna je odredbi čl. 427. st. 1. ZOO-a, kojom je propisano da je prodavatelj dužan o svom trošku prenijeti stvar do mjesta gdje se treba popraviti, odnosno zamijeniti te popravljenju, odnosno zamijenjenu stvar vratiti kupcu.

Citirane zakonske odredbe prisilne su naravi pa su citirane odredbe jamstvenog lista ništetne.

Odredbom čl. 322. st. 1. ZOO-a propisano je da je ugovor koji je protivan Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima ili moralu društva ništetan, osim ako cilj povrijeđenog pravila ne upućuje na neku drugu pravnu posljedicu ili ako zakon u određenom slučaju ne propisuje što drugo.

Citirane odredbe jamstvenog lista ne mogu derogirati prisilne odredbe ZOO-a, te su predmetne odredbe jamstvenog lista protivne tom prisilnom propisu, te su slijedom toga ništete sukladno odredbi čl. 322. st. 1. i čl. 324. st. 1. ZOO-a. Te odredbe jamstvenog lista ne proizvode pravne učinke, pa dolazi do primjene zakonskih odredbi čl. 423., 424. i 427. ZOO-a.

Tuženik je tužitelju predao jamstveni list 21. srpnja 2005. godine na rok od tri mjeseca, dakle do 21. listopada 2005. godine. U tijeku jamstvenog roka tužitelj je sukladno odredbi čl. 424. st. 1. ZOO-a zbog neispravnosti predmetnog stroja tražio od tuženika kao prodavatelja popravak stroja, te mu je stroj predao na popravak 1. rujna 2005. godine.

Kako je u dijelu presude koji se odnosi na tužbeni zahtjev obrazloženo da je predmetni stroj bio neispravan, to se ti navodi ovdje neće ponavljati. Uostalom činjenica da je predmetni stroj bio neispravan proizlazi i iz samog predračuna iz kojeg je vidljivo koji su sve dijelovi zamijenjeni, a iz čega jasno proizlazi da stroj nije bio funkcionalan. Nadalje, vrijednost zamijenjenih dijelova po tuženiku iznosi gotovo polovicu kupoprodajne cijene koju je tužitelj platio tuženiku samo mjesec dana prije nego je dao stroj na popravak.

Odgovornost za ispravnost stvari je objektivna, što znači da je dostatna neispravnost stvari da bi postojalo tužiteljevo pravo tražiti od tuženika popravak stroja. Stoga je tuženik bio dužan o svom trošku popraviti predmetni stroj i popravljenu vratiti tužitelju. Slijedom toga tuženik neosnovano traži od tužitelja plaćanje utuženog računa koji se odnosi na popravak stroja.

Tuženik je stroj popravio i tužitelju izdao utuženi račun, ali tužitelj taj trošak, odnosno utuženi račun nije dužan platiti s obzirom na to da njegovo pravo da mu tuženik o svom trošku popravi stroj proizlazi iz jamstvenog lista kojeg mu je predao tuženik.

Budući da je protutužbeni zahtjev neosnovan napominje se da je tužitelj osporio i visinu tužbenog zahtjeva pa je tuženik bio dužan dokazati koliko je iznosila vrijednost obavljenog popravka, što nije učinio.

Tuženik je kao dokaz visine protutužbenog zahtjeva priložio u spis utuženi predračun (list 79 spisa), koji uostalom nije ni vjerodostojna isprava sukladno odredbama Ovršnog zakona.

Tuženikov predračun isprava je samog tuženika te predstavlja jednostranu izjavu volje, odnosno poziv na plaćanje, a nije dokaz da popravak stroja iznosi onoliko koliko je tuženik naznačio u predračunu.

Protiv ove presude nezadovoljna stranka može podnijeti žalbu u roku od 8 (osam) dana od dana primitka iste. Žalba se podnosi putem ovog suda u tri istovjetna primjerka, a o žalbi odlučuje Visoki trgovački sud Republike Hrvatske u Zagrebu.

